

МИЛОСТИВО СЪРЦЕ

Иван беше много добро и умно дете. Вече в предучилищна възраст, той знаеше да рисува птички, познаваше буквите и си служеше много добре със стотинките. В джобчето си имаше постоянно по няколко дребни монети. Живееше близо до детската градина и сам се прибираше у дома.

Един ден, преди да си тръгне, реши да си купи една вафличка. Много обичаше да си похапва нещо сладичко. Бързо махна лъскавата опаковка и започна да хрупка.

До себе си видя едно бедно дете. То нямаше стотинки да си купи закуска. Иван го съжали. Бръкна в джобчето си, пресметна стотинките. Имаше за още една вафла. Купи и я подаде на детето. То се зарадва и веднага започна да хрупка.

- Как се казваш? - запита го той.

- Георги - отговори детето.

- Искаш ли да станем приятели?

- Искам - с радост отговори бедното дете, а очичките му светнаха като две звездички.

Иван и Георги станаха приятелчета. Започна да купува винаги по две вафли. Така му беше по-сладко. Веднъж му купи едно балонче. Георги веднага го наду и много се зарадва, а в сърцето на Иван нещо запя сладка песенчица.

Майка му започна да се безпокои, защото разбираше, че Иван изразходва повече стотинки. Ако той се научи да пилее парите за ненужни неща, това не е добре. И тя го запита:

- Иване, защо все не ти достигат стотинките? За какво ги пилееш?

- Аз не ги пиляя, мамо. Аз ги давам за добри неща - отговори сериозно той.

- Какви са те?

- Купувам вафличка на едно бедно дете. Вчера му купих балонче. То много се зарадва. Станавме вече добри приятелчета.

- Радвам се, че имаш милостиво сърце. Когато едно дете има всичко, трябва да мисли и за онези деца, които нямат - каза тя.

Като разбра Иван, че майка му е съгласна с него, помоли я да подари на Георги старото си палтенце, което вече му е тясно. Тя му разреши.

Детето с милостиво сърце е винаги много радостно. Отдалече се познава, защото лицето му става красиво като нежен пролетен цвят.

Източник: www.sveta-gora-zograph.com